

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 óra I frt 50 kr.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, február 18. 1872. 8. szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	--	---

Egy jámbor szamar-itánus keserves panasza.

Olvastattott a pesti katolikus kaszinó február 12-én tartott közgyűlésén.

Quosque tandem? ... nem birom tovább! ...
Patres conscripti! atyám nagy Tritytroty!
Ti is csalhatatlan szent atyánktól
Teljes bucsút nyert honi mágnásink!
S ti továbbá szent fullajtárjai
A militáns szent eklézsiának,
Kik bejártatok Pest, Bécs meg München
Számos ultramontán barlangjait!
Ó mondjátok! nem-e nagyobb malőr
Mint a minőt nekem kiállnom kell?!
S ha felhányjátok a história
Pókháló-lepte penészes könyvét:
A rácson sütött, agyon nyilazott
S a barátként roszknédliivel traktált
Martyr szentek csuda seregében ..
Találtok-e nagyobbát nálamnál!?
A kit rostélyossá piritának
Vagy olajba mártva sütögettek,
Nagyobb kinzást nem állott ki, mint én
Érettetek pa tres! napról-napra

Elkeserült lélekkel kiállok.
Im, én nem akartam ó nagy Tritytroty
Te előttem hitvány ember lenni,
Miként elődöm boldogult Eötvös!
Pártfogástok, és nagy kegyelmetek
Megérdemelni hiven akarám!
S szolgáltam nektek, habár publice
Nem minden bolond ember látta is!
Szolgáim, a tanfelügyelővel
Az iskola törvényt csak úgy túl-túl
Láttatám el, hogy a ti kezetek
Szabad legyen! s könyvet, mappát elég
Számmal vihesetek iskolákba,
Mi a ti malmotokra hajt vizet!
Sőt megtevém kész szívvvel, örömost
Hogy megnehezitém a községi
Iskolákba jutást, — szabad utat
Engedvén a tietek keblébe
Mindenkinek, vezetéstek alatt!
De el számlálgatni nem akarom

Érdektekben véghez vitt dolgaim.
Csak a legujabbat emlitem még,
Miként tettem a tizenöt ezer
Forintokkal csúffá azt a Pestet
Mely a tanügy felemelésére
Az országban legtöbbet áldozta!
És ó! szemenszedett szent atyák ó!
Mit kell türnöm, mit kell kiállanom
Az elfajult, túl csapongó sajtó
Infallibilitásban nem hívó . . .
A szent bullák, brévék, s encyclikák
Érvényességét el nem ismerő
Eretnekek, a hirlapíróktól! ?
Panaszkodám már szent gyűléstekben
Hogy az a kálomista bélpoklos,
Nagyhasu rúpók Kemény Zsiga!
Ama jezsovita bölcsességgel
Saturált és lencsöppü üstökü
Urvári Lajossal miként ízél ?
Piszkál, nyaggat, faggat, bánt sokképen,
S most meg az a csúf elrugaszkodott,
Az az Ántikrisztus bünszolgája
Az a Csernátoni mit nyomatott
Az „Ellenőr“ huszonkilenczedik
Számába cicerós vezérczikkül! ?
Annak az eretnek, elátkozott
Bismarcknak — ki szegény szent atyánkat
Javaitól megfosztni segíté —
Az eretnek porosz ország gyűlés
Január hó harmincznegyedikkén
Tartott összes, s teljes ülésében
Eltorzított káromló beszédét
Ajánlja csúfosan figyelmembe!
Még azt mondván: meg lesz kétségkívül
Lónyai ur sajtó — bureaujában
A „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“
Február hó elsején kelt száma,
Olvassam el, szivesen od adja.
Vagy pedig az Ellenőr-höz menjek,
Ő is szive szerint szolgál vele.
Ő szent atyák! engem így gunyolni!
Egy szakadár eretnek beszédét
Ajánlani, mit elmond ellenünk!
Az én syllabustól felhevített
Nyílt homloku katolikus vérem
E kálomista szemtelenséget . .

Nem türhetvén, itt elkezde forrani,
És dühömben azt a Csernátonit
Szeretném fellipofniczkiztetni.
Titeket meg felszentelt atyáim!
Esedezve kérlek a szentekre,
Szolgáljatok vagy háromszor misét
Felháborított bünös lelke mért!
S befolyástok által vigyétek ki
Hogy az ilyen eretnek czondraság
Kiveressék e hazából, mely a
Boldogságos szűznek ajánlatott,
Mert különben, kettő áll előttem:
Vagy dühömben macskává változom
Vagy lemondok a piros karszékéről.*)

Vig Ferke.

A domák.

Iskolát vizsgált a pap X helységben, hol a
gyermekök közül többen a fal mellett a földön
ültek, mivel a padokban nem jutott számukra
hely. —

A több kérdések között az ember rendelte-
tése is elő jöven, ezt megmagyarázá a pap, hogy
az ember e földön vándorolni kénytelen, míg nem
a megyei dicsőségbe eljut, s hogy arra méltó le-
hessen, azt itt e földön kell kiérdemelni.

A magyarázat után kérde a pap egyik földön
ülő fiutól: miért vagy tehát édes fiam a földön?
mond meg nékem.

Azért kérem alássan, — felelé a fiu — mivel
a padban nem jutott hely.

Iskolai vizsgát tartott a tanár a magyarok
történetéből, s kiszóllit egy figyelmetlenségéről
ismeretes fiut, e kérdést intézvén hozzá: mi volt
az első magyar király neve?

A fiu mint máskor, úgy most sem figyelt a
kérdésre, kézzel lábbal nógatá tehát a pad alatt
társait, hogy sugjanak; egyik osztán sugott is
neki így: az a mi a tied, s a fiu nagy fenhangon
— mint a ki legjobban érti — elkiáltja magát:
Szél Pista kérem alássan.

*) Nem akarjuk ő excellentiájának guszttusát elrontani,
hanem mégis jobb lesz talán az utóbbit véghez vinnie, a bucsuz-
tatóról majd gondoskodik

Általános szokás az iskolákban, hogy a feladott leczkét a rossz tanulók, rendszeren a padokban hátuk megett ülők szives sugallatából, fülhegygyel megkapva, mondják fel a kérdező tanárnak. — Ha azonban a kérdezett előtt a kérdésre adandó felelet terra incognita, nem lehet csudálni, ha a szives sugallatot rosszul hangoztatják. — Igy járt egy barátunk is, ki midőn a statistikából Lapponia lakosai felől kérdeztetnék s felelni nem tudna — egy társa sugva mondja fülébe: Lapponiában 4 lábnyi emberek laknak — mit rosszul értvén így mondott fel: Lapponiában 4 lábú emberek vannak! Képzhetni, hogy a tanár is a négy lábuak közé sorozá a felelőt! —

Sziporkák.

Midőn Napoleon egyik marsalja fellábát elvesztette a csatában, s az orvosi műtétet kellett kiállania, szolgálja hangosan sirt ura ágya mellett.

— Mit sirsz ficzkó? kiálta rá a marsal, örülj inkább, mert ezután csak fél csizmát kell tisztogatnod.

— Mi szeretnél lenni Pali fiam? — kérdé az apa fiától.

— Francia császár — felele a fiu.

— Hát te, Ferke?

— Én meg török császár.

— És te, Laczi?

— Én . . én, édes apám! én meg a angol királynő.

Egy iszákos varga kedvtelenül ült a koresmában a boros kancsó mellett, nagyot nagyot sohajtozva.

„Mit busul, szomszéd?“ kérdi a mellette ülő keféköti mester, „hiszen van pénze, van bora.“

— Épen az a bajom, hogy van pénzem, van borom; de mit ér, ha nem szomjazom.

Lucia operát adták a nemzeti színházban. A czimzerepben Hollósy Kornélia, a magyar csalogány remekelt s minden megjelenésekor virágosó és taps fogadá.

Az előadáson jelen volt egyik vidéki közbirtokos is, kinél Hollósy Kornélia egy izben vidéki körutja alkalmával vendég volt.

Midőn a legzajosabb kihívás után egészen csend lön, feláll urambátyánk s következőleg mutatá be magát a művésznőnek:

„Alázatos szolgálja, édes kisasszony! örvendek, hogy egészségben láthatom Alázatos szolgálja!..“

Erre lett aztán csak taps, melytől majd kidőlt a színház oldala.

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Emlékezhettek, hogy úgy alkudtunk meg, hogy minden hónapban csak egy krónikát küldök. — Ez igaz; de miután ez a hónap nagyon nevezetes ugy a balpártra, mint különösen porolási tekintetben a jobb- párra: azért megszegem a conventiót, és küldök a legutolsó krónikám tetejébe egy kis restaurationalis confectet.

Bizonyosan már hallotta Matyi bácsi! hogy most a bizottsági tagok választása alkalmával, a goro mba (!) balpártiak kegyetlenül eldöngették az „apá- cza-szelidségü“ jobbpártiakat, és ha őket az országgyűlési többség egy kis virilitással fel nem ruházza: ugy most egészen meztelenül állanának; mert városunk bizottsági tagjául egyetlen árva mameluk se választatott meg.

Szegény mamelukok! — Erre még a Herr von Miska bácsi is így kiáltott fel: micsoda neveletlen válasz volt ez?! . . így kinullázní főispánó méltóságát?! . . . mégis csak csunyaság!

Pedig mennyi avas sonka! . . mennyi tömérdek Tiroler Strudl fogyott el a „tarisznyás banqueten“. — Erre már én is azt mondom: nem volt szép, hogy a balpártiak a vacsorát is eleették, meg a koncert is elvették a jobbpártiak élől. — Hjah! . . így szokott lenni, ha az emberek nem látnak tovább orruknál! . .

Majd elfeledém . . . Tudja-e Matyi bácsi! hogy én is representant lettem, s így most competálna egy potya exemplár a Ludas Matyiból. *)

Jövore többet . . . most el vagyok foglalva az organisatioval. — Adieu!

Körpelesz,
representant.

Levelezési lap.

(Hogy kihez vott czimezve, honnét és melyik papa írta ezt képviselőfiának, ki nem írának egy tuczat bivalért. Tolnában kitalálják ezt úgy is.)

Gyere má haza te! a krisztusodat! Ellenek ám a bivalyok nagyban a krrtussát! má ki is választottam a meddöket, miket majd a jövő követválasztáskor levágtatunk a krrrtussát! jóllakhatnak a dunaszentgyörgyi korteseink a krisztussát a bélüknek. Kár volt kipetyegned a krrtussát, hogy ha 20 ezer forintodba kerül is, még is fellépsz ujjolag, mert má nayyon hányják ám ezek a bitang baloldaliak az orromra, a krisztussát nekik!

* Szivesen megtiszteljük, ha viszont ön is megtisztel bennünket 1 ft. 50 krral. — A potya szégyen volna egy representantra.

Ludas Matyi.

Minő hát az a osztrák-magyar közösügyes ármális?

Nyekkelfalusié ilyen

Gróf Ultramontané ilyen.

Pulszky junioré ilyen.

Ágravalóé pedig ilyen.

Régi adoma új kiadásban,
ajánlva Kerkápoly pénzügyminiszternek.

Iezig: Héh Palkó! viszi ám a zsvány a pénzes ládát.
Palkó: Sak hadd zvigyen a zbolond! hiszen itt a klúcs.

Következtetések a diák életből, a Deák elvekre.

Cseleksi Kortnyeldesi Kortnyeles Kleofás.

I., Hamar megtanulta, mint X. Jóska a német nyelvet.

Abban az időben, midőn a költő fellelkesedve éneklé:

„Ismét, ismét viseljük hát,
Az t a mentét, azt a ruhát
A mit hordtak őseink“ stb.

volt nekem egy tanuló társam s jó barátom X. Jóska, a kinn kiválóan jól állt a magyar ruha, heves magyar szív is dobogott alatta, bár ez időben Pesten, a policzajok virágkorában nem egyszer brutálisan kísértették meg az ifju tüzet lelohasztani.

Történt egyszer, hogy barátom épen egy magyartársaságból, késő éjjel, teljes önelégültséggel „pályázott“ hazafelé, mert a magyarfalókat egy toasztjában, ugyan csak megleszkézteté. — Hazafelé vivő utjában is, még mindég a toaszt foglalkoztatá; visszaidézte emlékébe az elmondott lesujtó szavakat, a kezében levő fokossal, az időben a magyar ruházat kiegészítő részével, adván gondolatainak nyomatékok. — Épen egy fakorlát mellett haladt el, midőn a legnyomatékosabb gondolathoz ért, hogy ennek annál nagyobb kifejezést adjon, fokosával a korlátra csapott, a mely e hatásra, egész hosszúságában rescege lezuhant.

Jóska barátom maga is megszeppent a hatás ily nagyszerűségén; annál inkább sietett hát hazafelé. Lakása kapujához háborítlanul ért el, a csengetyüt meghúzta; azonban e percben, mintha csak szellemkéz húzta volna vissza, ruhájánál fogva valaki megragadta s az a valaki ezt kiáltotta: „halt! . . . vorwärts!“ — Ezen szóra hátra sem kellett tekintenie barátomnak, hogy a mindenható policzajt felismerje; megadta magát sorsának s hol ő ment elől, hol a policzaj panganétos puskával utánna, míg a legközelebbi policzaj órházhoz értek. Ott barátom az éjjeli mindenféle csavargókkal egy lyukba záratott, nagy öröme a társaságnak, hogy ily jól öltözött urat is, magok közt üdvözölhetnek.

Barátomnak a kóterben elég ideje volt a világ forgandóságáról elmélkednie. Oly hosszú éjele, mint maga mondá, soha sem volt. — Alig viradt, már káromolva sürgeté a börtönört, hogy kihallgatás végett jelentse be, de az siket volt a magyar beszédre. Végre mintegy 9 óraker rá került a sor. Bevezették az irodába, hol már az asztalon diszelgett a tőle elvett fokos, mint corpus delicti. A mintegy 5 tagból álló irodai szelmélyzet, — mind megannyi 25, 30 éves fiatal ember, német civil ruhában öltözve — gúnyorosan nézett a deliquensre. Mindenek előtt hitzingi német nyelven felolvastattak előtte a kérdő pontok: „mi a neve? születés helye? foglalkozása?“ stb. mi-

alatt kérdőleg néztek rá. Barátom megdurálta magát, — szégyen lévén az időben, nem csak németül beszélni, hanem még érteni is — egyszerűen azt mondá: „nix tájes“. Elfojtott mosollyal egymás szemébe vágta erre a policzajadjunktok s vállat vonva, a deliquensnek távozást intettek.

A kóterbe visszavezettetvén barátom, fenyegetődött, szitkozódott. Egy óra mulva ismét előhivaták s kérdezték tőle ismét német nyelven, hogy kész e már felelni a feltett kérdésekre? — Egész ingerültséggel beszélt már ekkor, hogy ő magyar ember, nem tud németül, vegyék fel a jegyzőkönyvet magyarul vagy alkalmazzanak egy tolmácsot. — A policzaj adjunktok kedélyesen mosolyogtak s egymástól gunyosan kérdezték: was sagt er. was sagt er? a mi barátomat csak nem a legvégső dühre fokozta. Végre egyik adjunkt, azt nyilvánítá ismét németül, hogy mi önnek ismerjük állását, tudnia kell németül, s ha nem tudna is, hisszük, hogy rövid időn megtanul. Ezzel ismét távozást intettek.

Barátomat mérgében a guta környékezte; de a kóterben aztán elcsendesedett; meghányta vetette magában a dolgot s oda jutott, hogy még is csak németté kell lennie, ha kiszabadulni akar börtönéből, hol utoljára egy magában maradt. Elkezdett hát németül beszélni börtönörével s kérte, hogy jelentse be kihallgatás végett. Igen de ekkorra már az adjunktok ebédelni távoztak, várni a kellett hát 3 óráig, midőn ismét elővezették.

A legnagyobb komolysággal kérdezték ki ekkor, újra németül s ő hűségesen felelt ugyan azon nyelven. Végre kimondták rá az ítéletet: „hogy miután ön maga bevallotta, miszerint a fakorlátot fokosával rombolta szét, ama ház felügyelőjének kívánsága szerint fizet 3 forintot, vizsgálati fogsága büntetésül számíttatván be.“ Minthogy azonban nem volt annyi pénz nála, egy policzajt adtak melléje, kinek otthon a büntetés pénz kiegészítő részét lefizesse. — Mielőtt azonban, az irodából távozott volna, a policzaj iroda főnök, tiszta, hibátlan magyarsággal így szólott gunyosan Jóska barátomhoz: „lássa ön! mily hamar megtanult németül, ez uton ön még sokra vihethi. Ajánlom magamat! S az egész iroda személyzet ugyan azon magyarsággal rá mondá: „ajánljuk magunkat!“

Ha arczul ütötték volna sem lett volna talán barátom jobban felháborodva, mint e szavakra. Ő vele hát csak komédiáztak — gondolá — s vissza fordult volna, dühének kifejezést adandó, ha a mellé adott policzaj az irodából ki nem noszolja. — Otthon erősen felfogadta, hogy a germanizácionnak és burokratiának halálíg ellensége lesz, annyival is inkább, mert esetét megtudván, az ismerősök közt példa beszéddé vált, minden hetvenkedése mellett meghunyázkodottra nézve, hogy: „hamar megtanulta, mint X Jóska a német nyelvet.“

És ez a barátunk most mint értesültem, egy oly megyében, mely mind baloldali képviselőket választott, osztrák-magyar mameluk had párt szervezető.

Hja! a ki oly hamar megtanulta a rémet nyelvet: könnyen fogott rajta a Deák-szó!

II. „Bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!“

Az X-i gymnasium örökös igazgatójának, az 50-es években, a tanulók irányában megszokott fenyegetése volt ez: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!“ Történt egykor, hogy egy felsőbb osztály tantermébe, a tanulók nem mehettek be, mert az ajtó be volt zárva. — Döngették az ajtót, lármáztak a kinn szorultak, végre a mindenható igazgató a zajra és lármára megjelent s kérdezte a zajongás okát. A tanulók elmondák, hogy termükből ki vannak zárva.

Az igazgató tüstént hivatá az iskola szolgát, az megjelenvén erősen állítá, hogy a termet kinyitotta s mutogató, hogy ime most is ki s be forog a zár s az ajtó még sem nyílik, mert bizonyosan belőlről a toló zárral van elreteszelve, ott benn kell tehát valakinek lenni.

Egész hivatalos tekintéllyel az igazgató hát megkopogtatá az ajtót, így szólván: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter, ha ki nem nyitod az ajtót!“

Pár percig néma csend kívülről, belőlről semmi nesz. Ekkor az igazgató kéréshez folyamodott. „Fráter legyen eszed, nyisd ki az ajtót, nem lesz semmi bántásod!“

Ismét sem felelet, sem a zár nyikorgása nem zavará meg a néma csendet. Az igazgató ismétlé előbb a fenyegetést, aztán a kérést. Mind hasztalan. A tanulók hangosan mosolyogtak.

Végre az igazgató elvesztvén türelmét, kérte a tanulókat, hogy törjék be az ajtót; ez percz alatt megtörtént, s az ajtónak feszített vállak a terem padlatjával érintkeztek. — Talpon állva még is az igazgató volt az első, ki a terembe belépett s a sértett tekintély egész páthosszával szavalá: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter! Hol vagy?“

Azonban a fráter nem találtatott sem a padok alatt, sem a kályha sarokban; sőt annak sem volt semmi nyoma, hogy az emeletről az ablakon kiugrott volna. „Ez még is különös!“ mormogá az igazgató, s ezzel sárga kabátjával szégyenkezve odébb állt.

A tanár úr talán maig sem tudja, hol volt ezen különöségnek nyitja. Egy tanuló azonban csak hamar felfedezé a dolognak kulcsát, mely semmi más nem volt, mint egy a tolózár fogantyújára kötött madzag. A dolog úgy történhetett, hogy valami nebulo, csintalansági viszketegből, madzagot kötven belőlről a tolózár fogantyújára s az ajtót kívülről behuzván, a zár melletti hasadékon, a madzagnál fogva a tolózárt az ütközőbe huzta s a madzagot

ismét szépen visszadugatta, maga pedig mint a ki jól végezte dolgát, elillantott. E felfedezés a tanulókat kitérő kacajra birta s arra, hogy „műkedvelők“ által adassék elő újra, meg újra az igazgató eljárása, a mi sok vig órát szerzett az ifjaknak, mert egyik jobban akarta tudni, mint a másik, holy mily pozitúrába tette magát, mily arcot vágott az igazgató, midőn ezt mondá a pusztá teremben: „bakkancs a lábadra, kicsapatlak fráter!“

Az igazgató uron aztán rajta szóradt, a „kicsapatlak fráter“ elnevezés s ezt ő mind addig viselte és mondogatta, mig nem a 60-as években ötlet csapták el az igazgatóságtól. Most már folyvást azon töri fejét, miként lehetne ő is, mint sok Entwurfos társai, királyi tanácsossá, tanfelügyelővé, vagy legalább m. kir. képezde igazgatójává. —

Dunaföldvári képek

(a csatka remetéitől.)

A hámtartó nem egyedül
Áll még több ily vad is kerül.
Czoki másik híres legény!
Neked szól e kis költemény.

Kardbojtozott ó czvipakod
Kérkedve mért mutogatód?
Volt honvédnek vallo magad,
Pedig hazug minden szavad.

Negélyezed a bajnokot,
Kerülted a lópor szagot;
Görények közt voltál vezér,
Azért vagy most olyan kevély?

Försternek spiczlije valál,
Orrod minden lében kanál.
Parádén jár csak az eszed,
Korteskedés a kenyered.

Ki vagy mi vagy nem zaklatom
Tovább, s neved elhallgatom.
Egész Földvár reád mutat,
A kutya is feléd ugat.

A szamár elő állott.

Az egyszeri fiatal kezdő színésznek első szerepe enyiből állt: „Uram! a szamarak rendelkezésére állnak“.

A színpadra kiléptekor azonban a lámpaláztóli zavarodtságában csak enyit rebeghetett el: „Uram: a szamár elő állott“

— Látom. — mondá rá Egri, a komikus.

Beszejaniádák.

Még pár szó Beszéről. E felirattal Szemere Miklós megerősíti az „Ellenőr“-ben mindazon szépséges dolgokat, melyek az ellenzéki lapokban a s.-a.-ujhelyi választáskor Besze korteskedéseiről közölve voltak. Hogy azonban Besze János férfiatlanul futott volna, azt Szemere sem állítja, hanem csak azt mondja róla, mit Homér énekelt Ajaxról, hogy: „vissza-vissza agyarkodva olykor, vadszamárként hátrált.“

1849-ben, midőn a magyar kormány Debreczenben székel, egyik elsőrendű író és publicista erőnek erejével arra akarta venni Kossuthot, hogy a stentor hangú Besze Jánost nevezze ki a nemzetőrség generálisává, mert mint mondá: Jankó tud a nép nyelvén beszélni, tud lelkesíteni, tehát tűzbe vízbe bele viszi csapatjait.

Hogy a próbavitézséget megmutathassa aztán Besze János, elküldték Kassa alá, vezérlete alá adván egy csapat mozgó nemzetőrt.

Meg is mutatta aztán Bóze generális, hogy milyen vitéz egy katona tud lenni, ha akar. A legelső ágyuszóra kereket oldva, így lelkesíté hős csapatját:

Utánam fiuk! a ki utólér, rugjon a .. ggembe.

Igaz-e vagy pletyka? azt már nem tudom, hanem a rossz világ nyelve azt beszéli, hogy Besze János bátya nemcsak a pénzügyi főtörvényszéknél, hanem a roulette-asztalnál is .. elnököl.

Pénzügyi főtörvényszéki elnök és roulette-bank, hogy illik ez össze?

Fináncz-komiszáros,
Budán Besze János,
Pesten pedig vámos,
Sohasem hiános
A roulettenél János!

Igy illik ez öszve, így illik ez öszve — mondja Bakonyi a kefekötő szerepében.

Mért jobboldal a jobboldal?

Mért jobboldal a jobboldal?
Mert ha jobb, hát nem lehet bal,
S mert vemhes politikát vall,
Együtt uszik a kormánynyal.

Mért jobboldal a jobboldal?
(Majd meg mondja ez a kis dal)
Azért mert a jobb részt huzza,
Mig a népet vérig nyuzza.

Vagy talán azért jobboldal,
Mert minden jobb koncot felfal.
Meg hogy jobban tetszik Bécsnek,
Mint a saját nemzetének?

Vagy talán azért jobboldal,
Mert koncot les és tányért nyál?
Farkot csóvál, kezel csókol,
Németnek mint szolgáló bókol.

Jobboldal ő, mert vérünket
Jogaikat, erszényünket
Már is jobban kipréselte ...
Mint hajdan a török tette.

Czimbalmos.

Zsiga posta.

Duna-Földvár. — Örvendünk, hogy Önök városa szabad királyi városi rangra emelte magát az által, hogy szab. kir. Kecskemét és Szabadka városok példájaként a „Ludas Matyi“ ott egész Localblattá lesz. — Csak iparkodjanak önök mentül többet az ottani társadalmi betegségek közül hozzánk juttatni, „Ludas Matyi“ jó doktor e tekintetben, majd kikurálja különféle alakban írott receptjeivel. — Tehát az az úr, az a miniszteri titkároknál feledékenységből száz forintot hagyogató úr, a ki a duna-földvári közalapítványi szigetet oly pompásan adta árendába Hám-tartó ur? — No de felmentették a kereset alól ugye? Tudtuk. hiszen régen megmondattott már: Die kleine ... hängt mau auf und die grossen last man laufen.

Jelen számhoz mellékelve van „a magyar gyakorlati kertésztársulat magárjegyzéke“ a konyhakerti, virágfa, és gazdasági magvakról.

Rég időtől fogva személyesen is ismervén a magyar gyakorlati kertésztársulat igazgatóját Mark urat, mint gyakorló műkertészt, bátran ajánlhatjuk a gazda közönség figyelmébe magárjegyzékét s biztosítjuk a megrendelőket, hogy frissebb és csiraképes kerti és gazdasági magvakat, jobb gyümölcs csemetéket és szőlőveszőket egy műkertésznél sem találhatnak. Ezenkívül a megrendelések pontosan és azonnal teljesíttetnek.